

MINISTERUL EDUCAȚIEI NAȚIONALE UNIVERSITATEA “VALAHIA” DIN TÂRGOVIȘTE

IOSUD – ȘCOALA DOCTORALĂ DE ȘTIINȚE ECONOMICE ȘI UMANISTE

DOMENIUL FUNDAMENTAL ȘTIINȚE UMANISTE

DOMENIUL *ISTORIE*

REZUMATUL TEZEI DE DOCTORAT

MONOGRAFIA LOCALITĂȚII HOREZU DIN JUDEȚUL VÂLCEA

**CONDUCĂTOR DE DOCTORAT,
Prof.univ.dr. Gheorghe SBÂRNĂ**

**DOCTORAND,
Constantin MĂNESCU**

**TÂRGOVIȘTE
2019**

MONOGRAFIA ORAȘULUI HOREZU

CUPRINSUL LUCRĂRII

INTRODUCERE	4
CAPITOLUL I: CADRUL GEOGRAFIC	
I.1. Așezarea geografică (coordonate, vecini)	8
I.2. a) Drumuri și căi de acces	10
I.2. Trasee turistice	12
I.3. Relieful și structura geologică	13
I.4. Rețeaua hidrografică	15
I.5. Clima	17
I.6. Vegetația, fauna și solurile	18
I.7. Resursele solului și ale subsolului	20
I.8. Rezervații naturale	22
I.9. Toponimia localității	23
a) Originea toponimelor	23
b) Antroponimia	30
CAPITOLUL II: LOCALITATEA HOREZU ÎNTRE 1487 ȘI 1821	
II.1. Atestări documentare	33
II.2. Epoca brâncovenească (1688-1714)	41
II.3. Localitatea Horezu între stăpânirea austriacă (1718-1739) și Revoluția de la 1821. Haiducia	50
CAPITOLUL III. LOCALITATEA HOREZU ÎNTRE 1821 ȘI 1918	
III.1. Horezu, martor al evenimentelor de la 1821	62
III.2. 1848 la Horezu	66
III.3. De la Unirea Principatelor la cucerirea independenței de stat a României	72
III.4. Participarea locuitorilor din Horezu la Războiul pentru Independența României	79
III.5. Frământările țărănești din anul 1907	87
III.6. Localitatea Horezu în timpul Primului Război Mondial	92

CAPITOLUL IV. LOCALITATEA HOREZU ÎNTRE 1919 ȘI 1948

IV.1. Evoluția localității sub aspect social, economic și cultural.....	103
IV.2. Legăturile lui I. Gh. Duca cu Horezu.	117
IV.3. Al doilea război mondial și urmările lui.....	125

CAPITOLUL V. LOCALITATEA HOREZU ÎNTRE 1948 ȘI 1989

V1. Situația localității sub aspect economic și cultural.....	141
V2. Situația social - politică a localității până în decembrie 1989.	151
V3. Viața religioasă a localității în perioada comunistă	157

CAPITOLUL VI. PERSONALITĂȚI LOCALE.....166

CONCLUZII..... 182

BIBLIOGRAFIE. 187

Introducere

Cuvinte cheie: Horezu, Vâlcea, cadru geografic, toponime, istoria localității, viața economică, învățământul, cultura, viața religioasă, personalități locale

1. Motivarea alegerii subiectului

Localitatea Horezu din județul Vâlcea este una din puținele localități din țară și din lume care are două obiective înscrise în Lista Patrimoniului Cultural Mondial: Ansamblul de arhitectură al Mănăstirii Hurezi (1993) și Ceramica de Horezu (2012).

Prin Hotărârea Guvernului României nr. 936 din 18 august 2005, orașul Horezu a fost declarat stațiune turistică de interes local.

Această localitate a jucat un rol important în viața economică, socială și culturală a Olteniei de sub munte, fiind în decursul istoriei reședință de plai, de raion și oraș din 1968.

2. Studii și lucrări monografice dedicate acestei localități

În prima jumătate a secolului al XX-lea, acest important centru de spiritualitate românească a fost menționat în dicționare, enciclopedii și studii științifice dedicate Mănăstirii Hurezi și meșteșugului ceramicii populare.

Cei care s-au ocupat de istoricul Mănăstirii Hurezi sunt: Nicolae Iorga, Ion Ionașcu, A. Baltazar, Virgil Drăghiceanu, N. Ghika-Budești, Alexandru Lepedatu, Ion Trajanescu, episcopul Gherasim Cristea, Răzvan Theodorescu, studiile acestora referindu-se și la voievodul martir Constantin Brâncoveanu, domnitor al Țării Românești între 1688-1714.

Ceramica de Horezu a fost cercetată și prezentată de către Paul Petrescu, Paul Stahl și Corina Mihăescu, sub raport etnografic, cultural și istoric, arătând că acest meșteșug tradițional dovedește continuitatea noastră pe aceste meleaguri.

Singura lucrare monografică dedicată acestei localități este cartea lui Corneliu Tamaș, *Istoria Horezului*, apărută în 1995, urmată de schița monografică alcătuită de profesorii Valentin și Vetuța Ciocan și publicată în *Enciclopedia județului Vâlcea* (2012).

Capitolul I: Cadrul geografic

Pe parcursul acestui capitol, lucrarea prezintă situarea geografică a localității, în regiunea nord-estică a județului Vâlcea, în Depresiunea Horezului, la poalele Masivului Buila (1848 m) – Văturarița (1885 m), cadru natural care a atras deopotrivă pe domnitori, pe haiduci și pe crescătorii de animale.

Prin așezarea sa geografică, localitatea Horezu concentrează în mod natural mai multe drumuri, cea ce a determinat dezvoltarea sa încă din evul mediu. Cel mai important este drumul care face legătura între județele Vâlcea și Gorj, numit în evul mediu Drmul Vâlcii, Drumul Gorjului și Drumul Severinului. Tot pe aici treceau drumurile sării, pe care se transporta sarea de la Ocnele Mari, precum și drumurile oilor, străbătute de dușmani în cadrul transumanței.

Frumusețea peisajelor Depresiunii Horezu, în mijlocul căreia se află localitatea Horezu, a făcut ca aici să fie punctul de intersectare a mai multor trasee turistice care ajung în Munții Căpățâanii și în împrejurimi (Vârful lui Roman, Muntele Piatra Roșie, Costești, Bistrița, Pietreni, Vaideeni, Schitul Pătrunsa, Mănăstirea Arnota).

Pe teritoriul localității, brăzdat de o bogată rețea hidrografică, se întâlnesc toate formele importante de relief: munți, dealuri subcarpatice și câmpie. Clima este blândă, cu influențe submediteraneene, fapt care a favorizat dezvoltarea unei vegetații și a unei faune, structurate pe mai multe etaje: nemoral (al pădurilor de foioase), boreal (al pădurilor de molid) și alpin.

Diversitatea formelor de relief a atras după sine diversitatea resurselor naturale ale solului și ale subsolului (geologice, vegetale, animale, hidraulice, eoliene și peisagistice). Exploatarea lor (piatră, calcar, nisip, lemn, plante furajere, fructe de pădure) a condus la dezvoltarea economică a localității, cu importante sectoare de activitate (zootehnie, pomicultură, apicultură, prelucrarea lemnului, materiale de construcții).

Localitatea Horezu are o bogată arhivă toponimică și antroponimică, cu rădăcini adânci în trecutul istoric al acestor meleaguri. Toponime ca Hurezi, Romani, Râmești, Ifrimești, Urșani și Tănăsești vin din veacurile în care istoria se împletește cu legenda. La acestea se adaugă antroponimele care arată vechimea și ocupațiile oamenilor, de la care s-au format numele de familie actuale.

Capitolul II: Localitatea Horezu între 1487 și 1821.

II.1. Atestări documentare

Toponimele Huhurezi și Râmești datează de la 5 septembrie 1487, din timpul voievodului Vlad Călugărul (aprilie 1482 – septembrie 1495). Pe parcursul secolelor XVI-XVII apar în documete și satele Urșani, Bârzoteni, Romani, în contextul vânzărilor de moșii sau al pierderii proprietății moșnenilor în urma fenomenului cunoscut sub numele de rumânie.

Toponime păstrate până la ora actuală în cuprinsul localității Horezu, precum: La Casa Veche, Acasă, în Săliștea Casei, La Ogradă, în Grădină, Peste apă, La Ogoare, Valea Prisăcii, Dealul Viilor și multe altele întâlnite în aceste documente, dovedesc statornicia oamenilor pe aceste locuri, precum și

ocupațiile lor principale, cultivarea pământului și creșterea animalelor.

II.2. Epoca brâncovenească (1688-1714)

Încă dinainte de a deveni domn al Țării Românești, la 1648, Constatin Brâncoveanu cumpără moșia Hurezi, de la jupâneasa Stana, văduva lui Dina Chiurciubașa, care fusese căpetenie a breslei blănarilor din Hurezi.

La 29 octombrie 1688, are loc urcarea lui Constantin Brâncoveanu pe tronul Țării Românești. La scurt timp după aceste evenimente, în vara anului 169, voievodul începe construirea celi mai mare complex monastic din țara noastră, Mănăstirea Hurezi. Concepută ca necropolă domnească, cetate de apărare în nordul Olteniei și în același timp ca lăcaș de cultură, această mănăstire va fi înzestrată de ctitor cu numeroase obiecte, conferindu-i o independență totală față de Patriarhia de Constantinopol.

Mănăstirea Hurezi rămâne în același timp, în conștiința poporului român, un simbol al jertfei pentru credință și neam a voievodului martir Constantin Brâncoveanu, decapitat împreună cu cei patru fii ai săi și cu Sfetnicul Ianache la 15 august 1714. Aceștia au fost canonizați ca sfinți în Biserica Ortodoxă Română la 20 iunie 1992. La 12 octombrie 2014, o mică parte din moaștele Sfântului Martir Constantin Brâncoveanu a fost așezată într-o raclă la Mănăstirea Hurezi, la împlinirea a 300 de ani de moartea sa.

II.3. Localitatea Horezu între stăpânirea austriacă (1718-1739) și Revoluția de la 1821. Haiducia.

Perioada modernă a fost precedată de stăpânirea austriacă în Oltenia (1718-1739), timp în care localitatea Horezu și mai ales Mănăstirea Hurezi au avut mult de suferit. Episcopii Râmnicului: Damaschin Voinescu, Ștefan, Inochentie și Climent au luptat pentru drepturile mănăstirilor Hurezi, Bistrița și Arnota, încălcate de Curtea de la Viena.

O consecință a abuzurilor austrieșilor săvârșite în Oltenia, cu repercusiuni pe tot parcursul secolului al XVIII-lea, până la revoluția de la 1821 și chiar după aceea, a constituit-o haiducia. Există numeroase legende despre ahiduci care au trăit în satele componente ale localității Horezu, atestate de toponimia locală (Cârciuma lui Dincă, Bradul lui Trancă, Dealul Florii, Fântâna lui Nicu Munteanu, legenda despre Ana Dinului).

Capitolul III: Localitatea Horezu între 1821 și 1918

III.1. Horezu, martor al evenimentelor de la 1821

În epoca modernă, Horezu este martor al evenimentelor de la 1821, mănăstirea și Târgul Horezu devenind puncte de. Locuitori ai Plaiului Horezu au luptat alături de Tudor Vladimirescu la 1821,

precum și în războiul ruso-turc din anii 1828-1829. Și în acest război, închiat prin Tratatul de pace ruso-turc de la Adrianopol, la 4/14 septembrie 1829, sacrificiile populației localității Horezu au fost foarte mari, dar ele au făcut parte din drumul firesc al românilor spre modernitate, spre libertate și spre unitatea națională.

III.2. 1848 la Horezu

La 1848 generalul Gheorghe Magheru este primit cu entuziasm de către locuitorii din Horezu cu prilejul trecerii lui prin această localitate. Trupele lui trec prin Târgul horezu în iulie 1848 și fac multe pagube țăranilor. În toiul acestor evenimente, egumenul hrisant de la Mănăstirea Hurezi a vrut să treacă peste graniță bunurile Mănăstirilor Hurezi și Bistrița. După înfrângerea revoluției de la 1848, țăranii din Horezu au avut de suferit represiuni și arestări din partea forțelor Contrarevoluționare.

III.3. De la Unirea Principatelor la cucerirea Independenței de stat a României

Necesitatea formării statului național român prin unirea Principatelor Moldova și Țara Românească a fost repede înțeleasă și de locuitorii plaiurilor horezene. Între delegații din Plaiul Horezu aleși în Divanul Ad-Hoc, se numără și persoane din localitatea Horezu.

La numai câteva luni de la marele act al Unirii, la 24 iunie 1859, Alexandru Ioan Cuza a vizitat Mănăstirea Hurezi și a fost primi cu bucurie de locuitorii di Târgu Horezu.

După secularizarea averilor mănăstirești, Mănăstirea hurezi cunoaște o stare de degradare, dar în anul 1872 devine mănăstire de maici și primește subvenții de la Ministerul Finanțelor pentru redresarea ei financiară.

III.4. Participarea locuitorilor din Horezu la Războiul pentru Independența României

În dependența de stat a României a trebuit să fie cucerită cu armele, pe câmpurile de luptă. Documentele acelor timpuri atestă participarea necondiționată a locuitorilor din Horezu la susținerea materială a efortului de război. În vara anului 1877 localitatea Horezu a devenit centru de concentrare celor care se înrolau să plece pe front.

Mănăstirea Hurezi a găzduit un spital pentru răniți și bolnavi. Personalul monahal de aici a îndeplinit cu abnegație și devotament misiunea de asistență sanitară a răniților, îmbărbătându-i sufletește, atât la spitalul de la Hurezi, cât și la cele din Craiova și Turnu Măgurele

III.5. Frământările țărănești din anul 1907

Flăcările revoltei țăranilor din anul 1907 au cuprins și localitatea Horezu, fiind înăbușite prin aresări și bătăi ale răsculaților, între care au fost și slujitori ai bisericilor și ai școlii vâlcene, deoarece situația materială a învățătorilor și a preoților de la sate, care descindeau din rândul țăranimii nevoiașe, se identifica cu a celor lipsiți și asupriți.

III.6. Localitatea Horezu în timpul Primului Război Mondial

Locuitorii comunelor Romani și Horezu au primit cu entuziasm vestea despre intrarea României în război și au participat la eliberarea teritoriilor aflate sub stăpânire străină. În perioada 1914-1916, când România a fost neutră, populația din Horezu a contribuit la dotarea armatei prin rechiziții (cai, vite mari, care cu fân, sârmă ghimpată, cioltare).

În timpul ocupației germano-austro-ungare (1916-1918), ei au continuat rechizițiile pentru armata română și în același timp au suferit pagube de pe urma inamicului (acte de ofensă și batjocură, rechiziții, distrugerea unor acte și documente de stat, distrugeri de bunuri, furturi și jafuri, crime, violuri, silnicii).

Mănăstirea Hurezi a avut de suferit mari pagube, fiind ridicate de aici obiecte de cult de aur și argint, care au luat drumul Moscovei și nu s-au mai întors niciodată.

Capitolul IV. Localitatea Horezu între 1919 și 1948

IV. Evoluția localității sub aspect social, economic și cultural

Din punct de vedere social, localitatea Horezu a avut în această perioadă un caracter preponderent rural, populația fiind alcătuită din țărani liberi, moșneni, care stăpâneau mici loturi de pământ sau pășuni mai întinse, pe care le foloseau în comun. Ei practicau agricultura (în special creșterea animalelor și cultivarea pomilor fructiferi), precum și meșteșugurile tradiționale (fierăria, potcovăria, dulgheria și confecționarea obiectelor casnice din lemn). La acestea se adauga olăritul, un meșteșug profitabil, deoarece produsele olarilor erau foarte căutate, mai ales la câmp.

În primul deceniu al perioadei interbelice, aflat sub semnul refacerii economice, ca urmare a distrugerilor provocate de război și de ocupației străini, locuitorii Horezului, forțați de lipsuri și greutate, ajung să practice o ocupație destul de profitabilă și ușoară, și anume cărăușia. Se pune accentul pe sporirea proprietăților agricole, prin cumpărarea de pământ. Se înfiripează și o mică activitate industrială: morile de apă, uzina electrică, Tăbăcăria, prelucrarea lemnului contribuie la depășirea crizei economice din anii 1929-1933.

Sub aspect cultural, este evidentă o evoluție în domeniul învățământului, prin dezvoltarea școlii primare de la Horezu, apreciată ca cea mai importantă din plasa Horezu, precum și în domeniul culturii populare, cu toate genurile ei (arhitectură, arat lemnului și ceramica).

IV.2. Legăturile lui I.Gh. Duca cu Horezu

În anul 1902, I. Gh. Duca este numit ajutor de judecător la Ocolul Vâlcea, Plasa Horezu. Încântat de frumusețea acestor locuri, cumpără cula de la Măldărești construită în anul 1812 de Gheorghiuță Măldărescu, construiește alături o casuță de vacanță și își exprimă dorința în 1930, prin testament, să fie îngropat în biserica de la Urșani. Asasinat pe peronul gării din sinaia de către legionari la 29 decembrie 1933, i se îndeplinește dorința la 6 mai 1934. Memoria acestei personalități este încă vie pe meleagurile localității Horezu.

IV.3. Al doilea război mondial și urmările lui

Ca urmare a raptului teritorial din vara anului 1940, pe teritoriul comunelor Romani și Horezu au fost găzduiți refugiați din Basarabia și Bucovina. Aceștia au fost ajutați cu bani și donații în natură, iar o parte dintre ei au preferat să rămână pe aceste meleaguri, unde și-au întemeiat familii și și-au desfășurat activitatea alături de localnici.

Alături de populația civilă, și Biserica Ortodoxă cu slujitorii ei din Basarabia și Bucovina și – au găsit refugiul la Horezu, aducându-și aici arhiva, lumânările, icoanele și cărțile religioase. Al doilea cîval de refugiați și evacuați a sosit la noi în cursul lunilor martie și aprilie 1944, fiind primiți și aceștia cu ospitalitate de către populația locală.

O altă urmare a celui de-al doilea război mondial a fost instaurarea regimului comunist. S-a format aici o puternică organizație a Partidului Comunist Român, ai cărei membri au favorizat evadrea liderului comunist Gheorghe – Gheorghiu Dej din lagărul de la Târgu – Jiu, în noaptea de 12 spre 13 august 1944, în drumul ui spre București acesta fiind găzduit la diferite familiidin Horezu și comunele învecinate.

Capitolul V. localitatea Horezu între 1948 și 1989

VI. Situația localității sub aspect economic și cultural

Anul 1948 vine cu un control al comuniștilor în toate domeniile de activitate ale societății. Instaurarea regimului comunist va lua măsuri drastice, după care se va conduce întreaga economie românească între anii1948-1989. În domeniul industriei, în urma legii naționalizării mijloacelor de producție, trece în proprietatea statului fabrica „Tăbăcăria Românească”. Se desființează obștile satești

din comunele Romani și Horezu, precum și băncile. În domeniul agriculturii se introduc cotele obligatorii de produse agro-alimentare și se înființează „Întovărășirea Horezu”, o formă asociativă asemănătoare cu „colectivul”. Ea se va numi ulterior „Asociația Zoopomicolă Horezu”.

Sub aspect cultural, în această perioadă învățământul este unificat și laicizat, potrivit modelului societății. Se va construi un nou local de școală cu două nivele și 12 săli de clasă și școala medie va deveni liceu. În domeniul culturii populare, în cadrul Festivalului de folclor „Cântecele Oltului” la 7-8 august 1971, a fost integrat primul „Târg al Olarilor” din Horezu, care avea să devină Târgul ceramicii populare românești „Cocoșul de Hurez”. Începând cu ediția a IV-a, în august 1974, acest târg este mutat la Horezu, unde era locul său, reunind în fiecare an ceramiști de valoare din țară și din străinătate. De asemenea, au fost încurajate meșteșugurile populare (țesutul, torsul, prelucrarea lemnului) și a fost valorificat folclorul.

V2. Situația social-politică a localității până în decembrie 1989

La conducerea localității a ajuns Consiliul Popular Provizoriu, organ politic alcătuit din comuniști. Începând cu anul 1968, când localitatea este declarată oraș, sunt trecute în proprietatea statului mai multe imobile, care aparțineau comercianților, chiaburilor sau moșierilor, considerați dușmani ai poporului. Numeroși locuitori au căzut victimă confiscărilor abuzive de case și terenuri. Localitatea a suferit în această perioadă și de pe urma raționalizării consumului de alimente, introdusă în decembrie 1982.

V3. Viața religioasă a localității în perioada comunistă

Locașul cel mai important din localitatea Horezu este Mănăstirea Hurezi, principala ctitorie a voievodului martir Constantin Brâncoveanu, realizată între 1690-1697. Autoritățile din perioada comunistă au acordat o atenție deosebită acestui ansamblu arhitectural, alocând sume mari de bani pentru restaurare, care a fost executată în perioada 1960-1972 prin Direcția Monumentelor Istorice.

Credincioșii de pe meleagurile localității horezu sunt în majoritate ortodocși. Aici s-a înființat în 1950 centrul administrativ al Protopopiatului Horezu, care are în componența sa opt parohii urbane, 79 parohii rurale, Mănăstirea Hurezi cu schiturile sale, Mănăstirile Bistrița și Arnota. Pe teritoriul localității există zece locașuri de cult.

Capitolul VI: Personalități locale

Pe meleagurile localității Horezu s-a născut și a trăit prozatoarea Ada Orleanu (1916-1990), care a scris romanele: Boarii (1968), Căii dracului, E pace noaptea asta-n codru (1968), cavalerul libertății

(1969), Atunci au tras clopotele (1970), Bun rămas crânguri de alun (1970), Urechea năzdrăvană (1973), Evadare în timp (1984) și altele. A trăit o viață simplă, fără fast, pe care a închinat-o muncii.

CONCLUZII

O primă constatare pe care am putea-o desprinde din lucrarea de față este aceea că localitatea Horezu din județul Vâlcea, situată în centrul depresiunii omonime, într-un cadru natural de excepție, extrem de generos prin resursele sale, a fost ancorată puternic de-a lungul timpului în istoria națională și a jucat un rol important în cadru județului Vâlcea și al societății românești. Dezvoltarea localității a fost favorizată și de poziția sa geografică, la intersecția mai multor drumuri, atât de la est la vest, cât și de la nord la sud. Pe aici trece drumul care leagă pe sub munte orașul Râmnicu Vâlcea de Târgu Jiu și tot pe aici trece vechiul drum al sării, pe care se transporta această veche bogăție a Vâlcii de la Ocele Mari până la Dunăre, la Cerneți. Aici se întâlneau drumurile haiducilor și ale potecașilor cu ”drumul oilor”, folosit de ciobani în cadrul transumanței.

Teritoriul administrativ al actualului oraș Horezu cuprinde un număr de șapte localități: orașul de reședință Horezu și șase sate aparținătoare: Romanii de Jos, Romanii de Sus, Râmești, Ifrimești, Tănăsești și Urșani. Toate aceste localități componente sunt grupate în partea de sud a teritoriului administrativ al orașului, către valea Luncavățului, partea de nord fiind acoperită de păduri. Privit de la înălțime, Horezul oferă imaginea unei rețele de drumuri suprapusă peste cea hidrografică, apa fiind o altă bogăție a locului. Aceasta, împreună cu factorul climatic blând, au asigurat localității noastre o diversitate floristică și faunistică, care au adus un plus de frumusețe și atractivitate și au asigurat și hrana locuitorilor zonei.

Faptul că ne aflăm într-o adevărată vatră românească, ne este confirmat în primul rând de mărturiile de ordin lingvistic, aduse de toponimie, prin bogăția și originalitatea ei. Toponime precum Hurezi, Romani, Urșani sau hidronime ca Luncavăț, Bistricioara, Repedea și altele fac parte din istoria nescrisă a localității, reflectată și în antroponimie, ambele având o existență anterioară documentelor scrise. La aceste dovezi ale existenței noastre milenare pe aceste meleaguri se adaugă descoperirile arheologice din a doua jumătate a secolului al XX-lea, care atestă faptul că spațiul în care se găsește Horezu astăzi se afla, în antichitate, la jumătatea distanței dintre cele două centre dacice puternic fortificate din zona de nord a Olteniei: cetatea de la Polovragi - Gorj și cea de la Ocele Mari - Vâlcea. În jurul și în apropierea acestor cetăți, este bine documentată o intensă locuire, existența unor comunități dacice foarte active, care se încadrează în tiparele societății dacice în ansamblul ei.

Această istorie nescrisă a fost confirmată de documentele scrise ale vremii începând cu a doua jumătate a secolului al XV-lea (5 septembrie 1487), bogăția acestora dovedind evoluția localității Horezu în perioada medievală. Locuite de mici proprietari liberi, moșneni, aflați deseori în dispută pentru unele proprietăți sau fiind în situația de a tranzacționa diverse suprafețe de teren, satele din cuprinsul Horezului actual apar tot mai des în documentele domnești ale secolului al XVII-lea.

La sfârșitul secolului al XVII-lea, Horezu a intrat sub semnul personalității voievodului martir Constantin Brâncoveanu (1688-1714), voievod în vremea căruia se va ridica impunătorul complex mănăstiresc Hurezi. Adevărată cetate a spiritualității românești, concepută deopotrivă ca necropolă a familiei voievodului Brâncoveanu și a neamului său, acest locaș sfânt al Mănăstirii Hurezi a fost și un vestit centru cultural. Aici a existat una din cele mai importante biblioteci din acea perioadă, școala de pictură hurezeană a iradiat în întreaga țară, contribuind la formarea unui specific național și încetățenindu-se între specialiști, și nu numai, cu denumirea de „pictura brâncovenească”. Nu se poate vorbi despre marele voievod Constantin Brâncoveanu fără a se face referire la Mănăstirea Hurezi, care reprezintă un moment culminant în istoria artei Țării Românești, subliniind ultima fază de progres real, și poate cea mai interesantă etapă din evoluția arhitecturii ei, cea mai înaltă treaptă de creație a geniului românesc, la sfârșitul secolului al XVII-lea. Mănăstirea Hurezi, prin toate mărturiile sale istorice și frumusețile artistice, este, în România, una din cele mai convingătoare ilustrări ale operei de creație spirituală multiseculară a civilizației românești.

Pe parcursul acestei lucrări, se poate vedea că orice parte componentă a localității Horezu mustește de istorie. Locuitorii de aici au participat la toate marile evenimente istorice care au construit și consolidat statul român. Astfel, Horezu a fost martor al evenimentelor cruciale din istoria românilor: 1821, 1848, 1859, 1877 - 1878, 1907, războiul reîntregirii neamului și al doilea război mondial, locuitorii săi aducând jertfe materiale, dar și sacrificiul suprem, prin eroii neînfricați care au apărat glia strămoșească, limba, tradițiile și ființa națională, unitatea independenței și neatârarea României. Și pe aceste meleaguri au trăit și trăiesc adevărați români care nu și-au plecat grumazul sub jugul străin și nu au râvnit bunurile și teritoriile altor neamuri. Ei și-au apărat demnitatea și proprietatea lor moștenească de la poalele Carpaților, dovedind trăsăturile de caracter ale adevăratului român.

Evoluția pe plan economic a localității, influențată de condițiile social - politice ale fiecărei perioade istorice și de așezarea sa geografică, a determinat și dezvoltarea localității, ajungând de la Târgul Horezu la reședință de plai, comună rurală, reședință de raion și fiind declarată oraș, în martie 1968. Localitatea nu și-a pierdut specificul de târg, dar a cunoscut procesul industrializării, impus de regimul comunist. Obiectivele industriale înființate aici aveau drept scop exploatarea și valorificarea

tuturor resurselor din zonă (cărbune, lemn, minereu de fier, calcar, piatră), precum și a produselor de origine animală și vegetală. Toate acestea au făcut ca localitatea Horezu să devină centrul de gravitație al întregii depresiuni, să cunoască aspectele unui orașel de munte, cu instituții noi, cu blocuri de locuințe și cu o dinamică a populației în plină creștere. Din nefericire, perioada postcomunistă a adus un regres economic, o scădere a populației și o îmbătrânire a satelor componente ale Horezului, ca urmare a lipsei locurilor de muncă și a exodului tinerilor spre străinătate.

Merită reținut faptul că, timp de aproape două secole, ținutul Horezului a fost unul dintre marile centre de viață duhovnicească ale țării noastre, leagăn al învățământului religios. La Hurezi învățau carte preoți și diaconi care păstoreau pe credincioșii din împrejurimi, contribuind la înnobilarea sufletului strămoșilor noștri, a sentimentului lor religios, reflectat în ridicarea unei cruci sau a unei troițe la o răspântie de drumuri, a unei bisericuțe de lemn sau a unei mănăstiri, după puterile și după mijloacele materiale. Nu trebuie uitată figura mitropolitului Ștefan I al Ungrovlahiei (mai 1648 - iulie 1653 și decembrie 1655 - 25 aprilie 1668), originar din satul Râmești, Horezu, care a fost mai întâi

„copist” în mănăstirea Bistrița, călugărit apoi la Tismana. Acesta a ridicat între 1652 - 1658 biserica cu hramul „Duminica Tuturor Sfinților” în satul Bălănești, fiind cel mai vechi lăcaș de cult din zona orașului Horezu. Tot el va ridica în vecinătatea Horezului, între anii 1664 - 1665, în satul Grămești din comuna Costești, o biserică din lemn care și-a păstrat forma inițială și pisania până la ora actuală, fiind cea mai veche biserică de lemn din județul Vâlcea.

Un alt chip de lumină al obștii hurezene a fost arhimandritul Ioan, format la școala domnească de la Câmpulung Muscel, întemeiată de Antonie Vodă din Popești, bunicul Mariei Brâncoveanu, și adus de Vodă Brâncoveanu la Hurezi. După ce va fi ridicat de domnitor la rangul de arhimandrit, arhimandritul Ioan va deveni primul stareț la Hurezi și va conduce destinele acestei mănăstiri între anii 1692 - 1726. Ca urmare a vieții sale de sfințenie și a realizărilor pe plan cultural, la ora actuală s-a propus canonizarea sa ca sfânt în calendarul creștin ortodox. Preocupările sale culturale vor fi continuate de mai mulți copişti de manuscrise, ca Rafail, Lavrentie, Ghedeon, Dumitru Râmnicăeanu, Dositei, Dionisie și Ion Râmnicăeanu, care își vor aduce contribuția și la corectura și tipărirea unor cărți de cult.

Localitatea Horezu mai rămâne celebră în peisajul vâlcean, în această „țară a lupului” cu vibrație dacică, drept capitală a ceramicii populare românești, cu un nume reprezentativ în olăritul planetei. Acest meșteșug îi atestă vechimea, după cum pastoralul confirmă obiceiul multimilenar de pe munții din preajmă. Vocația de constructori în piatră și în lemn este ilustrată fericit de case, culele din

vecinătate, palatul domnesc brâncovenesc, biserici, construcții de artă, drumuri, poduri. Meșteșugurile tradiționale străvechi sunt înnobilate de domnescul adus de Brâncoveanu și impregnat în ceramică, în țesături, zugrăveli, port și mai ales în arhitectonică. La început de vară, în ultimele trei zile ale primei săptămâni din iunie, are loc Târgul de ceramică anual, sub emblema Cocoșului de Horezu, care are drept obiectiv fundamental stimularea celor mai buni meșteri olari veniți din întreaga țară, promovarea creației lor, cunoașterea și valorificarea producției autentice și specifice a centrelor de olărit din țară, popularizarea producției ceramicii actuale. Cultura etnografică acumulată odată cu îmbogățirea experienței practice de-a lungul anilor i-a condus pe olarii din Horezu spre o înțelegere profundă a diferenței esențiale între meșter și creator. Meșteșugul olăritului nu a fost numai o necesitate trecătoare, el este dovada vie a perenității românești. La Horezu, arta populară a ceramicii are rădăcini în mileniile de viață românească, meșterii de aici formând o adevărată academie a frumosului.

Din Dealul Ulmului, olarii își iau pământul pe care îl modelează, îl prelucrează și îl ornamează. Aici se întretaie zvonurile de vecernie venite dinspre clopotnițele Brâncoveanului cu ecourile altor clopote, venite dinspre Bistrița Craioveștilor sau Arnota lui Matei Basarab, cu strigătul tăcerilor dinspre culele Măldăreștilor, cu strigătul de jale al Urșanilor, care-l plâng pe prim-ministrul liberal I.Gh. Duca, cu susurul cavalului în „Învârtita Dorului” plecat cu Luncavățul din Vaideenii mioarelor. Ciudată simfonie a deprins Dealul Ulmului. El a transformat sunetul în culoare. Culoarea tămâiată a devenit mireasmă. Mireasma a dat lutului din deal patima atingerii, un pipăit îndumnezeit pentru viața cea nouă cu frământarea tălpilor, rotire - mângâiere sub ocrotire de palme. Din aceste frământări și modelări ale lutului au ieșit din mâna meșterului olar platoul pentru pâine și ulciorul pentru vin, elemente fundamentale ale vieții de aici, ca și ale celei de dincolo.

De-a lungul istoriei sale, localitatea Horezu a rămas și ca o emblemă a spiritului de libertate moșnenească. Satele Râmești și Urșani și-au păstrat libertatea, total sau parțial, cu toate greutățile prin care au trecut de-a lungul timpului. Moșnenimea a reprezentat o clasă socială distinctă de boierime, împărțită în opt grupe: birnici, patentari, mazili, boieri de neam, fii de neam, postelniceii, fii de postelniceii și asidoți. Rangurile I și II boierești formau casta închisă a marilor boieri. Titlurile de boierie se câștigau de cei care se înălțau în ierarhia socială erau cele de rangul III. Acestora se adăugau cele opt titluri de moșnenie, numite și titluri de boiernași sau mici proprietari. Numele lor ne sunt cunoscute din pisaniile bisericilor din Târgu Horezu ridicate până la 1830, fiind astăzi o mărturie a dărnicii și a sentimentului religios care au ars în sufletele lor și ard și acum ca o flacără nestinsă.

Pe meleagurile noastre au trăit și persoane care au intrat în circuitul valorilor naționale și universale prin creațiile lor, zugrăvind în operele lor tablouri istorice și chipuri de persoane din

Horezu. Între aceste personalități locale, cea mai importantă este scriitoarea Ada Orleanu, pe numele său adevărat fiind Zoe Marinescu, născută la 21 decembrie 1915 în satul Romanii de Sus din Horezu. A urmat cursurile Facultății de Litere și Filosofie a Universității din București (1933 - 1938). Între anii 1936-1942, a lucrat ca bibliotecară la „Casa Pădurilor Statului” și apoi ca secretară de redacție la Revista Scriitoarelor și Scriitorilor Români (1944). A fost profesoară de istorie și limba franceză în orașul Curtea de Argeș (1947-1950) și în localitatea Călan (1950-1958), după care s-a dedicat scrisului, devenind prozatoare.

La ora actuală, date fiind resursele din zonă, orașul Horezu a fost declarat stațiune turistică de interes local, prin Hotărârea Guvernului României nr. 936 din 18 august 2005. Zona Horezu beneficiază de condiții naturale deosebit de favorabile practicării turismului, fiind avantajată de lipsa factorilor de poluare și de un potențial turistic de excepție. La resursele turistice naturale se adaugă obiectivele turistice istorico-religioase, precum și cele culturale, care au dus deja prestigiul localității în întreaga lume.

În încheiere, ne exprimăm speranța că, prin cele prezentate, în această lucrare va putea fi folosită cu toată încrederea de toți aceia care se interesează de localitatea Horezu, de bogata ei istorie și de fascinantele ei meleaguri.

**Curriculum vitae
Europass**

Informații personale

Nume / Prenume **Constantin MĂNESCU**
 Adresă(e) **Str. Tudor Vladimirescu, nr 69, Bl. R2, Sc G, Ap 5, Horezu, Județul Vâlcea**
 Telefon(oane) **0766705073**
 Naționalitate(-ități) **Română**
 Data nașterii **07.12.1960**
 Sex **Masculin**

Experiența profesională

Perioada **1990 – Prezent**
 Funcția sau postul ocupat **Preot – Parohia Horezu II - Urșani**

Educație și formare

Perioada **1979 - 1983**
 Numele și tipul instituției de învățământ / furnizorului de formare **Seminarul Teologic Craiova**
 Perioada **1984 – 1988**
 Numele și tipul instituției de învățământ / furnizorului de formare **Institutul Teologic București**

Aptitudini și competențe personale

Limba(i) maternă(e) **Română**

Limba(i) străină(e) cunoscută(e)

Autoevaluare

Nivel european (*)

Franceză

Înțelegere		Vorbire		Sciere
Ascultare	Citire	Participare la conversație	Discurs oral	Exprimare scrisă
B1	B2	B2	B2	B2

THE MINISTRY OF NATIONAL EDUCATION
„VALAHIA „ UNIVERSITY OF TARGOVIȘTE
IOSUD-DOCTORAL SCHOOL OF ECONOMIC AND HUMANISTIC SCIENCES
Domain: HISTORY

DOCTORAL THESIS ABSTRACT

MONOGRAPHY OF HOREZU

DOCTORAL ADVISOR:
Prof. univ.dr. Gheorghe SBĂRNĂ

Phd CANDIDATE:
Constantin MĂNESCU

TÂRGOVIȘTE
2019

MONOGRAPHY OF HOREZU

CONTENT OF THE SUMMARY

INTRODUCTION	4
CHAPTER I: GEOGRAPHIC CONTEXT	
I.1. Location (coordinates, neighbours).....	8
I.2. a) Roads and access routes	10
I.2. Tourist routes.....	12
I.3. Landscape and geological structure	13
I.4. Hidrography	15
I.5. Climate	17
I.6. Vegetation, fauna and soils.....	18
I.7. Resources	20
I.8. Natural reserves.....	22
I.9. Toponymy:	23
a) Origin of toponyms.....	23
b) Antroponomy	30
CHAPTER II: HOREZU BETWEEN 1487 AND 1821	
II.1. Attestations	33
II.2. The time of Brâncoveanu (1688-1714)	41
II.3. Horezu from the Austrian dominion (1718-1739) to the 1821 revolution.....	50
CHAPTER III. HOREZU BETWEEN 1821 AND 1918	
III.1. Horezu, witness to the events of 1821	62
III.2. 1848 in Horezu.....	66
III.3. From the unification of the principalities to the independence of Romania...72	
III.4. Contribution of Horezu's residents in the Romanian War of Independence 79	
III.5. The Peasant turmoils of 1907	87
III.6. Horezu during World War I	92

CHAPTER IV. HOREZU BETWEEN 1919 AND 1948

IV.1. The town's social, economical and cultural evolution.....	103
IV.2. I. Gh. Duca's connections to Horezu.....	117
IV.3. World War II and its aftermaths.....	125
CHAPTER V.HOREZU BETWEEN 1958 AND 1989	
V1. The town's economical and cultural situation.....	141
V2. The town's socio-political situation up to Decembber 1989.....	151
V3. Religious life of the town during the communist era.....	157
CHAPTER VI. LOCAL PERSONS OF INTEREST	166
CONCLUSIONS.....	182
BIBLIOGRAPHY.....	187

Introduction

Keywords: Horezu, Vâlcea, geographical context, toponyms, history of the settlement, economic life, education, culture, religious life, local persons of interest.

1. Reason of study of subject

The town of Horezu of the Valcea county is one of the few settlements of both the country and the world to have two entities listed in the World Patrimony: the architectural anseble of the Hurezi Monastery (1993) and the Pottery of Horezu (2012).

By Government decree no. 936 of 18 August 2005, the town of Horezu was declared a tourist resort of local interest.

This town played an important role in the economic, social and cultural life of upper Oltenia, being, over the course of history, a field settlement, a district settlement and a town since 1968.

2. Studies and monographies dedicated tot his town

During the first half of the XXth century, this important centre of romanian spirituality was mentioned in thesauruses, enciclopedias and scientific studies dedicated to the Hurezi monastery and the local craft of pottery.

Those who crafted the Hurezi monastery's history were: Nicolae Iorga, Ion Ionaşcu, A. Baltazar, Virgil Drăghiceanu, N. Ghika-Budeşti, Alexandru Lepedatu, Ion Trajanescu, bishop Gherasim Cristea, Răzvan Theodorescu, their studies also reffering to the martyr voievode Constantin Brâncoveanu, ruler of Wallachia between 1688 and 1714.

Horezu Pottery was researched and presented by Paul Petrescu, Paul Stahl and Corina Mihăescu, from cultural, historical and ethnographic points of view, showing that this traditional craft proves our continuity on these lands.

The only monography of this town is Corneliu Tamaş's book, "Istoria Horezului", published in 1995, followed by the monographical outline crafted by teachers Valentin and Vetuţa Ciocan and published in Vâlcea county's Enciclopedy (2012).

Chapter I: Geographic context

Over the course of this chapter, the study will present the geographic situation of the town, in the north-eastern part of Vâlcea county, in the Horezu depression, at the base of the Buila (1848 m)-Vânturariţa (1885) mountain, natural framework which attracted rulers, outlaws and animal herders alike.

Through its geographical position, Horezu naturally knots multiple roads, thus determining its development even since the middle ages. The most important of said roads is the one that link Vâlcea and Gorj counties, which used to be referred to during the middle ages as The Road of Vâlcea, Gorj and Severin. Horezu was also passed through by the salt roads, on which salt from Ocele Mari, as well as the sheep roads, treaded by sheperds.

The beauty of the Horezu depression scenery, in the middle of which lays Horezu, made it so it serves as the intersecting point of several tourist routes that head to Căpățâni Mountains and other places in the area (Vârful lui Roman, Piatra Roșie Mountain, Costești, Bistrița, Pietreni, Vaideeni, Pătrunsa hermitage, Arnota monastery).

On the town's territory, sectioned by a rich hydrographical network, all landforms congregate: mountains, hills and plain. The climate is mild, having submetiteranean influences, thus encouraging the development of a multilayerd vegetation and fauna: nemoral (hardwood forests), boreal (pine forests) and alpine.

The diversity of the landforms made it a natural outcome that there is a diversity of natural resources (geological, vegetal, animal, hydraulic, aeolian and landscape). Their exploitation (stone, limestone, sand, wood, fodder plants, forest fruit) led to the economical development of the town, with it having several areas of activity (zootechny, fruit harvesting, beekeeping, woodworking, building materials).

Horezu has a rich toponomyc and antroponymic archive, being deeply rooted in the past of the area. Toponyms such as Hurezi, Romani, Râmești, Ifrimești, Urșani and Tănășești hail from a time when history intertwines with legend. To these are added antroponyms that show the longevity and crafts of people, which serve as origins for the actual familie's surnames.

Chapter II: Horezu between 1487 and 1821

II.1. Attestations

The toponyms Huhurezi and Râmești date from 5 September 1487, during the rule of Vlad Călugărul (April 1482 – September 1485). During the XVI-XVII centuries the villages of

Urșani, Bârzoteni, Romani can be found in documents regarding estate deals or the assertion of propery from serfs.

Toponyms that have been kept up to present times, such as: La Casa Veche, Acasă, în Săliștea Casei, La Ogradă, în Grădină, Peste apă, La Ogoare, Valea Prisăcii, Dealul Viilor and many others can be found in these documents, thus proving people's steadiness on these lands, as well as their main occupations, cultivating the earth and hearing livestock.

II.2. The time of Brâncoveanu (1688-1714)

Before he became ruler of Wallachia, in 1648, Constantin Brâncoveanu buys the Hurezi estate from lady Stana, Dina Chiurciubaşa's widow, who used to be head of the furrier's guild in Hurezi.

On 29 October 1688, Constantin Brâncoveanu ascends to the throne of Wallachia. Shortly after, in the summer of 169 (?), the voievode begins the construction of the biggest monastic complex in our country, Hurezi Monastery. Designed to serve as a necropolis for the ruler's family, citadel in the north of Oltenia and a haven of culture, this monastery would be independent from the Patriarchate of Constantinople.

Hurezi monastery also remains in the memory of the Romanian people as a symbol of the sacrifice that Constantin Brâncoveanu made for his faith and people, when he was beheaded alongside his four sons and his advisor, Ianache, on 15 August 1714. They were later canonized by the Romanian Orthodox Church on 20 June 1992. On 12 October 2014, a small part of his relics was placed in a reliquary in the Hurezi Monastery, with the occasion of the 300 year anniversary of his death.

II.3. Horezu from the Austrian dominion to the Revolution of 1821

The Modern Age was preceded by Austrian dominion in Oltenia (1718-1739), period during which the town of Horezu and especially the Hurezi Monastery went through many hardships. The Bishops of Vâlcea: Damaschin Voinescu, Ştefan, Inochentie and Climent fought for the rights of the Hurezi, Bistriţa and Arnota monasteries, which were being overlooked by the Court of Vienna.

As consequence to the Austrian oppression in Oltenia, which raged on through the XVIIIth century, up to the revolution of 1821 and even afterwards, was the widespread apparition of outlaws. There are several legends about outlaws that lived in villages that are part of the township of Horezu, attested by local toponomy (Cârciuma lui Dincă, Bradul lui Trancă, Dealul Florii, Fântâna lui Nicu Munteanu, legenda despre Ana Dinului).

Chapter III: Horezu between 1821 and 1918

III.1. Horezu, witness to the events of 1821

In the Modern Age, Horezu is witness to the events of 1821, the monastery and fair of Horezu become concentration points to the revolutionaries. Habitants of the Horezu depression fought alongside Tudor Vladimirescu in 1821, as well as the Ruso-Turkish war of 1828-1829. During said war, which ended with the treaty of Adrianople on 4/14 September 1829, Horezu sacrificed many souls, but

these sacrifices were a natural part of Romania's journey towards modernism, freedom and national unity.

III.2. 1848 in Horezu

In 1848 general Gheorghe Magheru is enthusiastically received by the inhabitants of Horezu on his passing through the town. His troops pass through Horezu in July of 1848 and provoke much damage to the peasants. During these events, the abbot of Hurezu tries smuggling the valuables of Hurezi and Bistrița Monasteries across the border. After the smothering of the 1848 revolution, the peasants of Horezu suffered repression and arrest at the hands of the counterrevolutionary forces.

III.3. From the unification of the principalities to the independence of Romania

The necessity of a united Romanian state through the Unification of Moldavia and Wallachia was quickly understood by the inhabitants of the Horezu depression, sending delegates to the Ad-Hoc Meeting.

Only a few months after the declaration of Unification, on 24 June 1859, Alexandru Ioan cuza visited the Hurezi Monastery and was received with enthusiasm by the residents of Horezu.

After the secularisation of the monasteries's assets, Hurezi Monastery enters a state of decay, but in 1872 it becomes a nun monastery and receives grants from the Ministry of Finances for its financial recovery.

III.4. Contribution of Horezu's residents in the Romanian War of Independence

Romania had to fight on battlefields for its independence. Documents of those time attest the unconditional participation of Horezu residents to the material support of the war effort. In the summer of 1877 Horezu became a gathering point for conscripts leaving to the front.

Hurezi Monastery hosted a hospital for the wounded and the sick. The monachal staff dedicated themselves to assisting and tending to the wounded and lifting their spirits at the Hurezi hospital, as well as those in Craiova and Turnu Măgurele.

III.5. The Peasant turmoils of 1907

The flames of the 1907 uprising got to Horezu, being smothered through arrests and beatings of the rioters, among who were servants of churches and schools, because the material state of teachers and priests in the villages was very detrimental.

III.6. Horezu during World War I

The residents of Romani and Horezu enthusiastically received the news of Romania's entrance to the war and participated in the liberation of Romanian territories under foreign occupation. During the 1814-1916 period, when Romania was neutral, the population of Horezu contributed to the logistics of the army through requisitions (horses, cattle, hay carts, barbed wire, and so on).

During the German and Austro-Hungarian occupation (1916-1918), they continued requisitions for the Romanian army while suffering at the hands of the enemy (mocking, requisitions, destruction of state documents, destruction of goods, theft and robbery, homicides, rapes).

The Hurezi Monastery suffered a great deal, having relics, gold and silver taken from it and sent to Moscow, where they would remain until present day.

Chapter IV. Horezu between 1919 and 1948

IV. The town's social, economical and cultural evolution

From a social point of view, Horezu was a rural society during this period, its inhabitants being mainly free peasants, freeholders, who owned small lots of land or pastures, which were collectively used. They took up agriculture (especially herding livestock and cultivating fruits), as well as traditional crafts (smithing, friery, carpentry and woodworking). Pottery was also practiced, a profitable craft, as the potter's products were in high demand, especially in the plains.

During the first decade of the interbellum period, a time when the national focus was economic recovery after the war, the inhabitants of Horezu, forced by hardship and lack of money, started taking up a rather profitable and easy occupation, couriering. Agricultural assets are in constant growth, due to the acquisition of land. Even a small industrial activity is started in the form of watermills, an electric plant, a tannery and continuation of woodworking, all this contributing to overcoming the economic crisis of 1929-1933.

Culturally, a clear evolution of education can be observed. It was accomplished by developing the primary school of Horezu, as well as displaying the popular culture, with all its branches (architecture, woodworking and pottery).

IV.2. . I. Gh. Duca's connections to Horezu

In 1902, I. Gh. Duca is named deputy judge at the Vâlcea Court, Horezu District. Enthralled by the beauty of these lands, he buys an estate in Măldărești that was built in 1812 by Gheorghică Măldărescu, builds another house besides it and expresses in his will, in 1930, that he should be buried in the church of Urșani. Assassinated on the platform of the Sinaia train station by the legionaries on 29

December 1933, his wish is fulfilled on the 6th of May 1934. His memory is still alive in the lands surrounding Horezu.

IV.3. World War II and its aftermaths

As a consequence of the Soviet Union's requisition of Bassarabia in 1940, Romani and Horezu hosted refugees from Bassarabia and Bucovina. They were helped with donation consisting of money, land and a part of them chose to remain here, where they started families and lived their lives alongside the habitants.

Alongside the civil population, the Orthodox Church and its servants from Bassarabia and Bucovina found refuge in Horezu, bringing with them their archive, candles, icons and books. The second wave of refugees arrived in Horezu during the months of March and April 1944, being received with the same hospitality as the first wave.

Another aftermath of World War II was the instauration of the communist regime. A strong enclave of the communist party formed, whose members helped the escape of communist leader Gheorghe-Gheorghiu Dej from the Târgu-Jiu concentration camp, in the night of 12 to 13 August 1944. They also helped him on the way to Bucharest, hosting him at different families in Horezu and Neighbouring villages.

Chapter V. Horezu between 1948 and 1989

VI. The town's economical and cultural situation

The year of 1948 saw the beginning of communist control in all areas of society. The communist regime will apply radical measures by which the Romanian economy will function between the years of 1948-1989. Regarding industry, after the nationalisation of means of production is enforced, the tannery in horezu is transferred as property to the state. The village communities of Romani and Horezu are disbanded, as well as the banks. Regarding agriculture, mandatory quotas on agro-allimentary products are enforced and a new organisation, the Horezu brotherhood, similar to the collective centers of other settlements is founded. It will later be renamed to the Horezu Zoologic and Fruit Harvesting Association.

From a cultural point of view, during this period education is unified and secularised, according to the soviet example. A new building with 2 floors and 12 classrooms is built and the middle school is transformed into a highschool. Regarding popular culture, at the folklore festival „Songs of the Olt”, on 7-8 August 1971, the first „Potter's Fair” from Horezu is integrated. It would later come to be the popular ceramic fair „Cocoşul de Hurez”. Starting with the IV-th edition, in 1974, this fair is moved to

Horezu, uniting talented potters from all over the country and even from abroad. Other crafts were encouraged as well (knitting, spuring, woodworking), thus capitalizing the folklore.

V2. The town's socio-political situation up to Decembber 1989

The town's leadership was taken over by the Provisional Popular Council, political organ created by the communists. Starting with 1968, when Horezu was declared a city, several estates owned by merchants and freeholders are requisitioned by the state, branding them as enemies of the people. Several habitants fell victim to the abusive requisitions, losing their houses and lands. The town also suffered because of the rationalisation of food supplies introduced in 1982.

V3. Religious life of the town during the communist era

The most important dwelling of Horezu is the Hurezi Monastery, the main foundation of the martyr voievode Constantin Brâncoveanu, built between 1690 and 1697. The communist authorities had a peculiar interest towards this architectural ensemble, granting it great amounts of money to be used for its restoration, which was executed during 1960 to 1972 through the Historical Monuments Directorate.

Most of the religious people of the Horezu area are Orthodox Christians. The administrative center of the Horezu Dean was established in 1950, being made up of eight urban parishes, 79 rural parishes, the Hurezi Monastery and its hermitages and the Arnota and Bistrița Monasteries. There are ten places of worship on the Town's territory.

Chapter VI. Local persons of interest

Ada Orleanu (1916-1990), a writer who wrote *Boarii* (1968), *Caii Dracului*, *E pace noaptea asta-n codru* (1968), *cavalerul libertății* (1969), *Atunci au tras clopotele* (1970), *Bun rămas crânguri de alun* (1970), *Urechea năzdrăvană* (1973), *Evadare în timp* (1984) and others, was born here. She lived a simple, modest life, dedicated to her work.

CONCLUSIONS

The thesis can hold, first of all, the statement that Horezu, situated in the Vâlcea county, in an exceptional natural area, whose generosity can be seen in the abundance of its resources, was steadfast during its existence, playing an important role in the local area and the Romanian society. The town's development was favored by its geographical position, being situated at the crossroads of many used paths, from east to west, as well as north to south. The road connecting Râmnicu Vâlcea to Târgu Joi, as

well as the old salt road pass through Horezu. It is here that outlaws's ways met and sheperds gathered, while passing the sheep's road.

The administrative territory of Horezu engulfs a seven settlements: the town of Horezu and six villages: : Romanii de Jos, Romanii de Sus, Râmești, Ifrimești, Tănăsești and Urșani. The villages are grouped on the south side of the administrative territory, towards the Luncavățului valley, the north side being covered in woods. As viewed from a considerable height, Horezu can be seen a sanetwork of roads overlapping the network of rivers. This, alongside the mellow climate granted the town a diverse flora and fauma, thus adding to the beauty and attraction of the area, as well as providing food to the habitants of the area.

The fact that we're situated in a real Romanian hearth is confirmed, first and foremost, by the linguistic testimonies presented by toponyms such as Hurezi, Romani, Urșani or hydronyms, such as Luncavăț, Bistricioara, Repedea and others, being part of the unwritten history of the Hown, reflected in anthroponymy as well, both being noted in written documents. Alongside these proofs of our millennial existence can be added archeological discoveries from the second half of the XXth century that attest the fact that the area where Horezu lies today was, during the Ancient Era, at the midpoint between the two dacian fortifications of north Oltenia: The Polovragi Citadel and the one in Ocnele Mari. The citadels were surrounded by a considerable population.

This unwritten history was confirmed by written documents, beginning with the second half of the XVth century (5 September 1487), their wealth proving the evolution of Horezu during the Middle Ages. Habitated by freeholders, who were often in conflict for estates or bartering certain pieces of land, the villages of present day Horezu are a frequent apparition in the administrative documetns of the XVIIth century.

At the end of the XVIIth century, Horezu was influenced by the martyr voievode Constantin Brâncoveanu (1688-1714), during whose rule the imposing monastic complex of the Hurezi Monastery would be built. A real citadel of Romanian spirituality, designed to also serve as a necropolis for Brâncoveanu's family, the Hurezi Monastery was also a renowned cultural hotspot. One of the most important liberies of their time was situated here, the hurezean school of painting was known in the whole country, contributing to the creation of an original style that would take the name of "Brâncovenian painting". One cannot mention the great voievode Constantin Brâncoveanu without mentioning the Hurezi Monastery, which stands as a testimony to a highlight in the history of Romanian art, being able to be considered the representation of the most interesting phase of Romanian architecture and a creation of pure Romanian genius. The Hurezi monastery is one of the most

convincing showcases of spiritual multiseular creation in Romania.

As can be seen in this thesis, every part of Horezu is ripe with history. Its habitants participated in all the great events that built and consolidated the Romanian state. Thus, Horezu was witness to crucial events of Romanian History: 1821, 1848, 1859, 1877-1878, 1907 the war for the unification for the people and the second World War, making great sacrifices through goods, money, and through the heroes who fell defending the Romanian tongue, tradition, and nation. True Romanians lived on these lands, steadfast against foreign dominion and content with the goods and lands of their own people. They defended their dignity and their ancestral lands under the Carpathians, thus being a true example of the Romanian spirit.

The economic evolution of the town, influenced by the socio-political factors of each period and its location determined its development, evolving from a fair, to a hill settlement, a village, a district settlement, and finally being declared an urban settlement in 1968. Horezu did not lose its nature as a fair, it only went through the process of industrialization imposed by the communist regime. The local industry was purposed towards the exploitation and capitalization of every resource the area had to offer (coal, wood, iron ore, limestone, rock), as well as animal and vegetal products. All these transformed Horezu into the heart of the whole depression, leading it to develop certain aspects of a mountain town, having new institutions, blocks and a booming population. Unfortunately, the postcommunist era came with economic regress, decrease in population and rise of the average age of the population in the surrounding villages, as a consequence of the lack of workplaces and the exodus towards other countries.

It is worth noting that Horezu was one of the most important spiritual centers of our country for almost two centuries, being a cradle of religion. Priests and deacons from the area studied here, contributing to the spiritual identity of the area. Archbishop Ștefan I of Ungrovlahia (May 1648-July 1653 and December 1655- 25 April 1668), born in Râmești, Horezu, was a copyist at the Bistrița Monastery, and later became a monk at the Tismana Monastery. He built the “Sunday of all Saints” church in the Bălănești village between 1652-1658, making it the oldest place of worship in the Horezu area. He would later build a wooden church near Horezu, in the Village of Grămești, Costești, between 1664-1665, whose initial form and inscriptions held up to this day, making it the oldest wooden church in Vâlcea County.

Another beacon of the society of Horezu was archimandrite Ioan, brought at the Hurezi Monastery by Brâncoveanu and educated at the school of Câmpulung Muscel, which was founded by Antonie Vodă from Popești, the grandfather of Maria Brâncoveanu. After he became archimandrite,

Ian would become the first abbot of Hurezi and would lead the monastery between the years of 1692-1726. He is currently being proposed for canonization to be a saint of the Orthodox Church, as a consequence of his virous life. His interest in culture would live on through copyists such as Rafail, Lavrentie, Ghedeon, Dumitru Râmnicăanu, Dositei, Dionisie and Ion Râmnicăanu, who would contribute to the writing and editing of several books.

Horezu is famous among the settlements of Vâlca as the capital of Romanian pottery, being prestigious even internatiolly. This craft proves the town's age, in the same way grazing proves the continuity of crafts over the millenias. Stone masons and woodworkers's crafts can be seen through the old estates in the area, the royal palace, churches, pieces of art, roads and bridges. All these traditional crafts are elevated by the noble allure brought by Brâncoveanu and impregnated in pottery, brodery, paintings, clothes and especially in architecture. At the beginning of the summer, during the lastthree days of the first week of June, the annual pottery fair "Cocoşul de Hurez" takes place, whose main objective is to gather and promote the most talented potters of the country and the popularization of ceramic products. The accumulated culture and experience have enabled the potters of Horezu to have a profound understanding of the difference between a craftsman and a creator. Pottery was not a passing necessity, it is the living proof of Romanian prennialit. The popular art of pottery was shaped to be a true academy of beauty here, in Horezu, where it is rooted for millenias.

Potters get their clay from the Ulmului Hill, processing and ornating it afterwards. Here come together the sound of bells coming from Brâncoveanu's Monastery, Bistița Monastery or Arnota Monastery, the silence of Măldărești, the scream of Urșani, crying for I. Gh. Duca and the river's simmers. Ulmului Hill becomes host to a symphony. It transformed sound into colour. The colour became smell. The smell invigors the clay with the passion of touch, enriched by the spinning of the potter's wheel and the potter's palms. It is from those movements and modelings that the bread platter and the wine pitcher came to be, as fundamental elements of this life, as well as the other.

Along its history, Horezu was a symbol of ancestral freedom. The villages of Râmești and Urșani kept their freedom, totally or partially, despite all the hardships they faced. The freeholders were different from the nobility, segmented in eight categories: beams, patents, lowborn boyars, lowborn sons, seneschals, sons of seneschals and asidots. The first and second Boyar ranks formed the closed cast of the great boyars. The titles of boyardom won by those who rose up on the social were put into a third rank. To these there were the eight freeholder titles. Their names are known to us due to inscriptions on a church in Horezu that were written up until 1830, being a testament to the faithfulness and generosity of their souls.

National talents and persons of influence lived on these lands, imprinting persons from Horezu on the picture of history. Among them, the most important person is novelist Ada Orleanu, whose real name was Zoe Marinescu, born on 21 December 1915, in Romanii De Sus, Horezu. She studied Literature and Philosophy at the University of Bucharest (1933-1938). Between the years of 1936-1942, she worked as a librarian at “Casa Pădurilor Satului”, then as redaction secretary at the Romanian Writer’s Magazine (1944). She taught history and French in Curtea de Arges (1947-1950) and in Călan(1950-1958), after which she dedicated herself to writing, becoming a novelist.

Currently, due to resources of the area, Horezu was declared a local tourist resort, in the Government Decree no. 936 of 18 August 2005. The Horezu area benefits from exceptionally favourable conditions for tourism, being set in an unpolluted and potentially profitable location. Besides natural tourist attractions, there are historic and religious attractions to consider, as well as cultural attractions that built Horezu’s prestige all over the world.

In conclusion, we do hope that through what we presented, this thesis could be trustfully used by all those interested in Horezu, its history and its lands.

**Europass
Curriculum Vitae**

Personal information

First name(s) / Surname(s) Constantin MĂNESCU
 Address(es) Tudor Vladimirescu str., Bl R2, sc G, ap 5, Horezu, Vâlcea country
 Telephone(s) 0766705073
 Nationality Romanian
 Date of birth 07.12.1960
 Gender Male

Work experience

Dates 1990- present
 Occupation or position held Priest – Parish of Horezu II - Urșani

Education and training

Dates 1979 – 1983
 Name and type of organisation providing education and training Craiova Theological Seminary

Dates 1984 – 1988
 Name and type of organisation providing education and training The Theological Institute Bucharest

Personal skills and competences

Mother tongue(s) Romanian
 Other language(s)

Self-assessment
European level (*)

French

Understanding		Speaking		Writing
Listening	Reading	Spoken interaction	Spoken production	
B1	B2	B2	B2	B2

